

Hoi allemaal, wij leven nog!

Na bijna drie maanden rondreizen door Midden- en Zuid-Amerika willen we jullie graag meenemen op ons avontuur. Op 22 juni vertrokken we met vier volle backpacks en heel veel zin naar Panama, waar onze reis begon. Na een paar dagen wennen in Panama-Stad haalden we onze huurauto op en begon onze roadtrip dwars door het land. Het bleek een verrassend mooi land, waar het toerisme zijn weg nog niet echt gevonden heeft. De mensen zijn er ontzettend vriendelijk en puur. De natuur is prachtig, de Stille Oceaan heerlijk warm om in te zwemmen en de golven hoog genoeg voor de eerste surflessen van Guus en Pip. In de binnenlanden bezochten we kleurrijke stadjes, wandelden we door wouden naar watervallen en namen gidsen ons mee de bergen in. Na bijna drie weken gingen we de grens over naar Costa Rica.

Dat vonden we best spannend. Vanuit ons hotel namen we een Uber die ons bij de grens afzette. Lopend, met onze rugzakken op, kregen we een stempel uit Panama en konden we Costa Rica binnen. Zoals afgesproken was er even verderop een kantoorje van de autoverhuurder en konden we zonder al te veel gedoe onze reis vervolgen. Even schakelen wel, want hier is men wél volledig ingespeeld op alle toeristen uit Amerika en Europa (inclusief hoge prijzen voor zo ongeveer alles). Maar wat kregen we daarvoor terug: ongerepte natuur en een overvloed aan wildlife. De Beekse Bergen in het kwadraat, maar dan zonder kooien of hekken.

We hebben veel gewandeld, wat ook Guus en Pip met de broodnodige zoethoudertjes

(lees: bergen Oreó's) prima volhielden. Het record staat op 16,5 kilometer met 700 hoogtemeters. Soms bleven we wat langer hangen op mooie plekken om ook eens een dag te relaxen. Daarnaast volgden we allemaal een paar dagen les in wat we leuk vinden: Janneke yoga, Jos Spaanse les (hard nodig in Colombia) en de kinderen surflessen. Het nomadenbestaan staat in groot contrast met de RRR (rust, regelmaat en reinheid) van thuis. Halverwege besloten we ons reistempo wat aan te passen: met meer rust waren de kinderen stukken gezelliger en wij minder gehaast. Het is niet makkelijk keuzes te maken in een land met zóveel hoogtepunten. Bovendien is meedoen met alles simpelweg niet te betalen. We sloten Costa Rica af met twee dagen in de hoofdstad San José, voordat we op 9 augustus naar Colombia vlogen.

En daar werden we meteen gegrepen door de Zuid-Amerikaanse cultuur. We begonnen in Cartagena, een bruisende stad aan de Caribische kust. Overal muziek, kleur en toeterende auto's. Even schakelen na de rust van Costa Rica, maar eerlijk is eerlijk: wij houden daarvan. Nu half september, zes weken later, kunnen we wel zeggen dat Colombia ons hart gestolen heeft!

Het contrast tussen arm en rijk is groot, en iedereen probeert op zijn manier wat te verdienen. Dat besef maakt ons nóg dankbaardervoor wat we thuis hebben, en voor het voorrecht om samen deze reis te mogen maken. Kortom: een stoomcursus nederigheid en dankbaarheid.

Na Cartagena trokken we langs de Caribische kust. Jos dacht na 26 Spaanse lessen een aardig woordje mee te kunnen praten, maar dat viel vies tegen. Het accent hier is zó anders dat zijn schoolboek-Spaans weinig oplevert. Zijn meest gebruikte zin is inmiddels: "¿Puedes hablar más despacio, por favor?"

Na de tropische kust reisden we door naar het indrukwekkende Medellín. Vanuit daar reden we met onze huurauto van bergdorp naar bergdorp in de koffieregio – een walhalla voor koffieliefhebbers. We blijven ons verbazen over de vriendelijkheid van de mensen. Iedereen is behulpzaam, niemand opdringerig. We hebben ons bovendien nog nergens onveilig gevoeld. Het imago van Colombia is namelijk de afgelopen decennia fors verbeterd, dit mede door het zichtbaar aanwezige politiekorps.

We zijn ook blij met al onze vaccinaties, want naast de muggensteken zijn er overal lieve (zwerf)honden en katten, waar Guus en Pip maar moeilijk vanaf kunnen blijven. Het kost een paar centen maar dit geeft echt een verzekerd gevoel. Met hun blonde haren en blauwe ogen trekken ze veel bekijks: regelmatig krijgen ze een aai over hun bol of begint iemand in het Spaans tegen ze te praten.

We hebben helaas nog slechts anderhalve week te gaan in dit land. Tot nu toe heeft de reis ons zoveel moois gebracht en dan zijn we pas halverwege ons avontuur. Na Colombia vliegen we door naar Suriname, waar we drie maanden als huisarts gaan werken. We zijn erg benieuwd hoe dat zal zijn! De kinderen krijgen inmiddels ook gezonde onrust om weer iets aan school te doen. Drie maanden op elkaars lip zonder leeftijdsgenootjes is soms pittig. Daarom oefenen we alvast wat Engelse woordjes en zinnen om ze wat uit te dagen. Ook proberen we ze níet elke dag friet, pizza of pasta Bolognese te laten eten. Regelmatig koken we zelf aardappels, vlees en groente of een gezonde woksotel. We hebben nog nooit zo veel hutspot gegeten als de afgelopen 3 maanden. Twee keer per dag uit eten en steeds te moeten kiezen (voor de kinderen) is ook een hele opgave.

Voor vertrek vonden we het lastig om de praktijk, waar we ons zo ontzettend mee verbonden voelen, los te laten. Maar de berichten die we krijgen zijn goed: alles draait door zonder ons. De zorg is in goede handen, en daar zijn we trots op. Een goed team met een goede voorbereiding zorgt bij ons voor heel veel rust. We leven sinds lange tijd echt weer met de dag, genieten van het samen zijn, spelen spelletjes (Uno, Regenwormen en 5 Torens), lezen boeken die géén studieboeken zijn en stippelen stap voor stap onze route uit. Kortom: een prachtig avontuur.

*Tot in januari! Pura Vida!
Jos, Janneke, Guus en Pip*

Foto's: Jos en Janneke

Berichtje van Huisartspraktijk Vinkel

De griepspuiten en pneumokokken-vaccinaties, zullen woensdag 22 oktober worden gezet. De patiënten die hiervoor in aanmerking komen ontvangen begin oktober hierover een brief.

